

Arrest

nr. 219 295 van 1 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 20 december 2016, verklaart er zich op 22 december 2016 vluchteling.

1.2. Op 9 oktober 2017 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van etnische origine Pashtoun te zijn en bijna 17 jaar oud te zijn. U bent geboren in het dorp Siaw in het district Hesarak, provincie Nangarhar. U ging niet naar school. Vanaf de leeftijd van 10 jaar volgde u les aan de moskee in Siaw. Omdat u de slimste leerling was raadde de mullah uw vader aan u naar een grotere madrassa te sturen. Uw vader ging hiermee akkoord. U volgde dan gedurende vier maanden les aan de madrassa in Sarandu. Op een dag werden op de madrassa tien jongens uitgekozen om jihad te doen, u was een van hen. De talib F. toonde jullie hoe een bom te doen ontploffen. U ging naar huis en vertelde het aan uw vader. Uw vader was boos en liet u niet meer naar de madrassa gaan.

Drie dagen later kwam de mullah van de moskee naar jullie huis. Hij raadde uw vader aan u opnieuw naar de madrassa te sturen. Drie gewapende mannen zeiden hetzelfde tegen uw vader. Drie dagen later kwamen twee gewapende mannen naar jullie woning, ze zeiden aan uw vader dat het de laatste kans was om u met hen mee te sturen. Uw vader ging naar het districtshuis om klacht in te dienen. De politie ging de madrassa in Sarandu controleren maar arresteerde niemand. Uw vader kreeg dan een brief waarin hij ervan beschuldigd werd spion te zijn. Die avond ging u logeren bij uw oom. Toen u de volgende ochtend thuiskwam vertelde uw moeder dat uw vader meegenomen was. Uw oom verzamelde tien dorpelingen en stuurde hen naar Sargardan naar het plein van de taliban. De taliban zeiden aan hen dat ze uw vader meegenomen hadden omdat hij een spion was en dat u ook bij hen moest gaan, zo niet zouden uw vader en u gedood worden.

Uw oom bracht u en uw gezin naar zijn woning. Drie dagen later kwamen jullie te weten dat uw vader gedood was. De mullah van jullie moskee raadde uw oom aan u weg te sturen omdat u anders gedood zou worden. Uw oom regelde uw vertrek. De ochtend na uw vaders begrafenis verliet u uw dorp.

Via Kabul en Nimruz verliet u Afghanistan. U reisde via Balochistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Frankrijk, Duitsland, Denemarken en Zweden naar Noorwegen, u was twee maanden onderweg. In Noorwegen vroeg u asiel aan. Een week nadat u een negatieve beslissing had gekregen besloot u naar België te gaan en in België asiel aan te vragen. U reisde met de trein en bus naar België en op 22 december 2016 vroeg u asiel aan in België.

U legde de volgende documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS): uw taskara (Afghaanse identiteitskaart), de taskara van uw vader, een document van het districtshuis betreffende uw problemen, een brief van de taliban, vier foto's van de begrafenis van uw vader en de envelop waarin de documenten werden meegebracht van Afghanistan naar België.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielloper rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Teneinde de context van uw asielaanvraag aan te duiden, merkt het CGVS op dat uit uw Noors asioldossier (zie kopie toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat u op 22 juni 2015 aankwam in Noorwegen en er diezelfde dag asiel aanvraagde. De UDI (Directoraat Vreemdelingenzaken) besliste op 26 mei 2016 dat u geen bescherming kreeg in Noorwegen en dat u een beperkte verblijfsvergunning kreeg tot de leeftijd van 18 jaar. U ging in beroep tegen deze beslissing. Op 24 november 2016 besliste de UNE (Vreemdelingencommissie) de beslissing van de UDI niet te wijzigen.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u de Belgische asielinstanties herhaaldelijk hebt proberen misleiden, wat uw algemene geloofwaardigheid ernstig aantast.

Ten eerste blijkt dit uit het feit dat u tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aanvankelijk ontkende ooit in een ander land asiel aangevraagd te hebben (zie verklaring DVZ, punt 22). Pas toen de DVZ u confronteerde met de vaststelling dat uw vingerafdrukken genomen waren in Hongarije en Noorwegen, gaf u toe dat u in deze beide landen asiel hebt aangevraagd.

Ten tweede verklaarde u tijdens uw gehoor op de DVZ dat u in Noorwegen onder de naam M.P.M. asiel aanvraagde (zie verklaring DVZ, punt 22). Uit uw Noorse asioldossier (zie kopie en vertaling toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt echter dat u aankwam in Noorwegen op 22 juni 2015 en diezelfde

dag asiel aanvraag onder de naam M.P.. Dat u in België niet de naam opgaf die u in Noorwegen hanteerde kan enkel gezien worden als een poging de Belgische asielinstanties te misleiden in een poging uw asielaanvraag in Noorwegen te verhullen. Bovendien leidde dit ertoe dat uw voogd en advocaat geen toegang kregen tot uw Noors asieldossier, uit de verklaringen van uw advocaat blijkt immers dat uw dossier niet gevonden kon worden op de door u opgegeven naam (zie CGVS, p. 22).

Ten derde gaf u bij uw asielaanvraag in België aanvankelijk de familienaam H. op (zie DVZ, Bureau Minteh, fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). U verklaarde tijdens uw gehoor op het CGVS dat u zelf deze familienaam koos, maar dat uw stamnaam M. is (zie CGVS, p. 4). U verklaarde voorts dat u de naam H. nooit elders gebruikt hebt (zie CGVS, p. 4). Wanneer het CGVS u confronteerde met het feit dat u in Hongarije geregistreerd werd onder de naam H., ontkende u dit eenvoudigweg (zie CGVS, p. 4). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen vergoelijkt deze tegenstrijdigheid echter niet.

Aldus blijkt dat u bij uw asielaanvragen in verschillende Europese landen drie verschillende familienamen hebt opgegeven. Bijgevolg biedt u het CGVS totaal geen duidelijkheid op uw echte familienaam en identiteit.

Ten vierde verklaarde u bij het begin van uw gehoor op het CGVS dat alle verklaringen die u aflegde en alle informatie die u gaf bij uw asielaanvraag in Noorwegen correct waren (zie CGVS, p. 4). U verklaarde ook herhaaldelijk dat u in Noorwegen over dezelfde problemen vertelde als in België (zie CGVS, p. 4, 8). Uw verklaringen in het kader van uw asielaanvraag in België en in Noorwegen bleken echter allerminst overeen te stemmen, zoals blijkt uit onderstaande opmerkingen, en het CGVS confronteerde u herhaaldelijk met deze vaststelling.

Zo verklaarde u in Noorwegen dat uw vader bij het leger werkte en dat de taliban u daarom wilden meenemen (zie asieldossier Noorwegen). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat uw vader landbouwer was en dat hij nooit andere jobs gedaan heeft (zie CGVS, p. 8). Wanneer het CGVS u confronteerde met uw verklaring in Noorwegen dat uw vader bij het Afghaanse leger werkte, ontkende u dat hij deze job deed en herhaalde u dat hij landbouwer was (zie CGVS, p. 8). Het CGVS wees u er vervolgens op dat u verklaard had dat alles wat u in Noorwegen zei correct was, waarop u bevestigend antwoordde dat u over dezelfde problemen sprak (zie CGVS, p. 8). Het CGVS confronteerde u met de vaststelling dat u in Noorwegen zei dat uw problemen veroorzaakt waren door uw vaders werk bij het leger, wat niet overeenstemde met uw verklaringen in België (zie CGVS, p. 8), daarop ontkende u dat gezegd te hebben in Noorwegen (zie CGVS, p. 8). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen vergoelijkt deze tegenstrijdigheid echter niet. Met betrekking tot uw familie verklaarde u in Noorwegen dat u samen met uw moeder, broer en zus naar uw oom in Angor Bagh in de stad Jalalabad trok, dat u vervolgens verder reisde en dat uw familie in Angor Bagh, Jalalabad, bleef (zie vertaling van asieldossier Noorwegen, p. 3). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat u slechts twee ooms hebt die beiden in Hesarak wonen (zie CGVS, p. 4, 8). U zei dat uw moeder sinds uw vertrek bij uw oom Zaman in Malekan, vlakbij uw eigen dorp Siaw in het district Hesarak, verblijft en dat uw oom altijd daar gewoond heeft (zie CGVS, p. 3, 4). U verklaarde geen familie te hebben buiten Hesarak (zie CGVS, p. 8). Toen u geconfronteerd werd met uw verklaring in Noorwegen een oom in Angor Bagh, Jalalabad, te hebben, ontkende u eenvoudigweg dat uw oom daar woont (zie CGVS, p. 8). U werd er vervolgens nogmaals op gewezen dat u over alles de waarheid moest vertellen (zie CGVS, p. 8). Het CGVS vroeg u te verklaren hoe het kwam dat u in Noorwegen zei een oom in Jalalabad te hebben, waarop u enkel repliceerde dat uw paternale oom in Malekan woont en uw maternale oom, die gek is, in Manei (zie CGVS, p. 8). Het CGVS vroeg u nogmaals om welke reden u iets anders zei in Noorwegen, waarop u ontkende zoiets gezegd te hebben in Noorwegen (zie CGVS, p. 8). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen vergoelijkt deze tegenstrijdigheid echter niet. Het CGVS wees u er expliciet op dat het in bezit is van informatie over uw asieldossier in Noorwegen en dat het geen zin had te ontkennen wat u zei in Noorwegen (zie CGVS, p. 8). U verklaarde vervolgens dat u de waarheid zei (zie CGVS, p. 8). Het CGVS confronteerde u met het gegeven dat u in Noorwegen zei dat uw moeder bij uw oom in Jalalabad verbleef, waarop u ontkende dat uw oom daar woont en opnieuw zei dat hij in Malekan woont, u ontkende nogmaals gezegd te hebben dat hij in Jalalabad woont (zie CGVS, p. 8). Het CGVS wees u er opnieuw op dat u over alles de waarheid moest zeggen, ook over de verblijfplaats van uw familie, waarop u herhaalde dat u de waarheid zei en dat uw moeder in Malekan woont (zie CGVS, p. 9). Er werd u vervolgens uitgelegd dat als u de waarheid niet vertelde, het CGVS geen duidelijk zicht kan hebben op uw situatie en uw problemen en dat dit mogelijk tot een negatieve beslissing in uw asielaanvraag kan leiden (zie CGVS, p. 9). U repliceerde dat u dit aanvaardde, dat u de waarheid vertelde over uw problemen en dat u niet houdt van liegen (zie CGVS, p. 9).

Uit bovenstaande opmerkingen blijkt duidelijk dat u herhaaldelijk geconfronteerd werd met het feit dat uw verklaringen in Noorwegen en in België niet overeenstemden en werd u herhaaldelijk de kans geboden de waarheid te vertellen. Toch gaf u pas enige tijd later toe dat u in Noorwegen niet de waarheid verteld had over uw problemen (zie CGVS, p. 15).

U verklaarde dat twee jongens in Noorwegen u aanraadden niet over uw problemen in de madrassa te vertellen omdat men in Noorwegen niet van mullahs en qari's houdt (zie CGVS, p. 15). Het CGVS kan aannemen dat u als minderjarige enigszins beïnvloedbaar was, maar als u daadwerkelijk niet de waarheid durfde vertellen in Noorwegen had u er alle belang bij dit meteen aan te geven bij uw asielaanvraag in België. Bovendien had u in Noorwegen bij uw beroepsprocedure al een kans gehad om de waarheid te vertellen, u bleef er echter bij uw eerdere verklaringen (zie vertaling van asioldossier Noorwegen, brief advocatenkantoor). Dat u pas zo laat toegaf gelogen te hebben over uw asielrelaas in Noorwegen wijst erop dat u pas dan beseftte dat het CGVS op de hoogte was van de inhoud van uw asioldossier in Noorwegen.

Voorts merkt het CGVS op dat uw asielrelazen in Noorwegen en in België veel meer verschillen vertonen dan enkel het al dan niet vermelden van uw rekrutering aan de madrassa. In Noorwegen verklaarde u dat uw vader bij het leger werkte en dat de taliban het op u hadden gemunt omwille hiervan, de taliban zouden uw vader gedood hebben en u zou acht maanden later vertrokken zijn nadat de taliban u probeerden mee te nemen (zie vertaling asioldossier Noorwegen, beslissing, p. 3). Daarnaast vreesde u gedood te worden door de Torboran, die familieleden aan vaderszijde zijn en met wie jullie een grondconflict hebben (zie vertaling asioldossier Noorwegen, beslissing UDI dd. 26/05/2016, p. 3, en beslissing beroep UNE dd. 24/11/2016, p. 2). Op de DVZ (zie DVZ, vragenlijst CGVS) en op het CGVS (zie CGVS, p. 7-8, 13-18) verklaarde u echter dat de taliban u probeerden te rekruteren op de madrassa, dat uw vader meegenomen en gedood werd door de taliban nadat hij klacht had ingediend op het districtshuis en dat u vertrok de dag na uw vaders begrafenis. U verklaarde expliciet dat dit de enige problemen waren die en uw familie hadden (zie CGVS, p. 14, 15) en u maakte op geen enkel moment melding van de Torboran of enige problemen met familieleden.

Dat u mogelijk beïnvloed werd door jongens in Noorwegen verklaart bovendien uw tegenstrijdige verklaringen over uw familie niet. Het CGVS vroeg u nogmaals of de informatie die u in Noorwegen gaf over uw familie, de woonplaatsen van uw familie, uw reisweg en dergelijke correct was (zie CGVS, p. 15). Ditmaal repliceerde u dat in Noorwegen zei dat uw ganse familie van Hesarak is, maar dat de tolk niet goed Pashtou sprak en dat zij zei dat u in Jalalabad woonde (zie CGVS, p. 15). Het CGVS wees u erop dat in Noorwegen genoteerd werd dat uw oom in Angor Bagh in Jalalabad woont en dat uw moeder en de andere gezinsleden bij hem verbleven na uw vertrek (zie CGVS, p. 15). U antwoordde dat u gezegd had dat in uw kindertijd eens naar Jalalabad werd gebracht omdat u ziek was en dat uw hele familie in Siaw in Hesarak woonde (zie CGVS, p. 15). Het is niet aannemelijk dat een vertaalfout de frappante verschillen tussen uw verklaringen over de woonplaats van uw familie veroorzaakte, u bleef er echter bij dat de tolk maar een beetje Pashtou sprak, dat u haar iets zei en dat ze iets anders vertaalde (zie CGVS, p. 16). Op de vraag of u, toen u in beroep ging in Noorwegen, gezegd hebt dat deze vertaalfouten werden gemaakt, antwoordde u dat u alles aan uw voogd in Noorwegen zei en dat alles naar het gerecht gestuurd werd (zie CGVS, p. 16). Uit het verzoekschrift van uw advocaat in het kader van uw beroepsprocedure in Noorwegen blijkt echter dat u zich aan uw eerdere verklaringen hield, in dit document wordt tevens nergens melding gemaakt van vertaalfouten of andere fouten in uw verklaringen. Dat er in Noorwegen verwarring zou kunnen geweest zijn omdat Jalalabad soms verkeerdelijk gebruikt wordt om naar de provincie Nangarhar te verwijzen in plaats van naar de stad, zoals uw advocaat opmerkte en uzelf insinueerde (zie CGVS, p. 15, 21), is geen aannemelijke verklaring aangezien de specifieke locatie Angor Bagh in Jalalabad genoteerd werd in Noorwegen. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt ligt Angor Bagh in de stad Jalalabad zelf (zie kaart toegevoegd aan het administratieve dossier).

Voorts dient opgemerkt te worden dat u de huidige verblijfplaats van uw moeder en oom op geen enkele manier staafde. U werd er nogmaals expliciet op gewezen dat u in Noorwegen andere verklaringen aflegde over hun verblijfplaats, maar op de vraag of u kon aantonen of bewijzen dat ze nu in Hesarak wonen antwoordde u enkel dat uw oom u vertelde dat uw moeder, broers en zussen bij hem kwamen wonen (zie CGVS, p. 19).

Uit het geheel van bovenstaande opmerkingen blijkt dat u het CGVS geen zicht bood op uw familiaal netwerk in Afghanistan. Dat u in België verklaarde geen familie in Jalalabad te hebben, nooit een oom in Jalalabad gehad te hebben, slechts één keer in uw leven in uw kindertijd naar Jalalabad geweest te zijn, bij uw vertrek uit Afghanistan niet langs Jalalabad gereisd te zijn en dat uw moeder sinds uw vaders dood enkel in Malekan verbleef (zie CGVS, p. 8, 21), terwijl u in Noorwegen verklaarde samen met uw moeder, broer en zus naar Jalalabad gereisd te zijn en dat zij daar bij uw oom bleven na uw vertrek wijst erop dat uw verklaringen in België een poging zijn om de reële verblijfplaats van uw moeder en oom te verhullen. Gezien uw verklaringen in Noorwegen en het feit dat u op het CGVS ontkende deze verklaringen gedaan te hebben bestaat een sterk vermoeden dat uw moeder en oom momenteel in Jalalabad verblijven en dat u geen zich wenst te bieden op de verblijfplaats van uw familieleden. Ook uw verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS vertonen tegenstrijdigheden.

Zoals hierboven reeds werd opgemerkt verklaarde u tijdens het gehoor op het CGVS dat uw vader altijd landbouwer was geweest en dat hij nooit andere jobs gedaan heeft. Toen u op het einde van het gehoor op het CGVS nogmaals gevraagd werd hoe het kwam dat u in Noorwegen zei dat uw vader bij het leger werkte, verklaarde u gezegd te hebben dat hij bij de politie werkte, niet bij het leger (zie CGVS, p. 22). Uit de vertaling van uw asioldossier uit Noorwegen blijkt echter dat u daar wel degelijk verklaarde dat uw vader bij het nationale leger ("milli urdu") werkte (zie vertaling asioldossier Noorwegen UDI dd. 26/05/2016, beslissing, p. 3 en beslissing UNE, dd. 24/11/2016, p. 2). Wanneer het CGVS u ter verduidelijking vroeg of uw vader ooit voor het leger of de politie had gewerkt, antwoordde u bevestigend en zei u dat hij voor de overheid werkte, dat u niet precies weet wat hij deed, dat het bij de politie of zoiets was (zie CGVS, p. 23). Er werd u herhaaldelijk gevraagd meer informatie te geven over uw vaders werk bij de overheid, maar u wist enkel te zeggen dat hij met een zekere H.Z. van Zingani werkte, u wist echter niet wat voor werk uw vader deed, hij zou gezegd hebben dat hij bodyguard was, maar u wist het niet, u kon ook niet aangeven hoelang uw vader deze job deed of hoe oud u ongeveer was toen hij deze job deed, u hebt geen herinneringen aan deze tijd omdat u te jong was (zie CGVS, p. 23). U hebt evenmin documenten of foto's die aantonen dat uw vader deze job deed (zie CGVS, p. 23). Wanneer het CGVS u vroeg waarom u niet eerder verteld had dat uw vader deze job deed, antwoordde u dat het hetzelfde is, dat hij voor de overheid werkte (zie CGVS, p. 23). Nochtans had u eerder verklaard dat uw vader enkel als landbouwer gewerkt heeft (zie CGVS, p. 8). Dat u tegenstrijdige verklaringen over uw vaders werk aflegde, dat u nauwelijks iets weet over de job die uw vader uitgeoefend zou hebben bij de overheid en dat u het werk van uw vader bij de overheid op geen enkele manier kan staven ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw vaders beweerde werk bij de overheid. Hoewel rekening dient te worden gehouden met uw jeugdige leeftijd, u bent immers nog minderjarig, kan uw jonge leeftijd echter deze tegenstrijdige verklaringen niet vergoelijken en kan verwacht worden dat u consistente verklaringen aflegt over de werkzaamheden van uw vader.

Met betrekking tot uw asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert dient opgemerkt te worden dat dit allerminst overtuigend is. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt zijn uw verklaringen die u gaf in Noorwegen en België over de problemen die aanleiding gaven tot uw vertrek compleet verschillend, wat de geloofwaardigheid van uw meest recente verklaringen bij voorbaat aantast. Hoewel u beweerde dat de versie van de gebeurtenissen die u gaf tijdens het gehoor op het CGVS de waarheid is (zie CGVS, p. 15), zijn er een aantal elementen die op het tegendeel wijzen.

Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u naar de madrassa in Sarandu werd gestuurd en dat u daar geselecteerd werd om jihad te doen. Zo is het opmerkelijk dat u niet kon aangeven, zelfs niet bij benadering, hoe oud u was toen u naar de madrassa in Sarandu ging (zie CGVS, p. 6). Nochtans wist u wel te vertellen dat u tien jaar oud was toen u les begon te volgen in de moskee van uw eigen dorp en dat u vier maanden les volgde aan de madrassa in Sarandu (zie CGVS, p. 6).

Voorts is het niet aannemelijk dat de talib F. u, de dag zelf toen u samen met negen andere jongens uitgekozen werd om jihad te doen, meteen toonde hoe jullie een zelfmoordaanslag dienden te plegen door jullie bommen te tonen en instructies te geven over de activering ervan (zie CGVS, p. 13, 16). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat de taliban een speciale unit voor zelfmoordaanslagen hebben opgericht. In deze informatie wordt benadrukt dat personen gerekruteerd met het oog op plegen van zelfmoordaanslagen betrouwbaar en mentaal voldoende sterk dienen te zijn. In deze context is het weinig aannemelijk dat de taliban u en de andere jongens die uitgekozen waren om jihad te doen diezelfde dag instrueerden over het gebruik van bommen voor zelfmoordaanslagen. Dat u gedurende uw opleiding van vier maanden op de madrassa enkel les kreeg over de koran, niet over andere dingen (zie CGVS, p. 7) en dat u nooit eerder gezegd was dat u jihad moest doen (zie CGVS, p. 16, 17) wijst erop dat er nog geen sprake was van ideologische indoctrinatie, wat het door u beschreven scenario nog minder aannemelijk maakt.

Daarnaast is het opmerkelijk dat u slechts twee namen kan noemen van de tien jongens die uitgekozen werden om jihad te doen, met name I. en Ha. (zie CGVS, p. 17). U weet voorts ook niet wat er met I. en Ha. gebeurd is en u hebt ook niet aan uw familie gevraagd of ze nog iets gehoord hebben over hen (zie CGVS, p. 17).

Het is tevens frappant dat de taliban twee keer naar jullie woning kwamen terwijl u in het huis was (zie CGVS, p. 17) en dat ze u niet meenamen. U verklaarde dat ze u onder dwang zouden meegenomen hebben als ze u hadden gezien en dat uw vader hen niet gezegd had dat u binnen in het huis was (zie CGVS, p. 17, 18). Als de taliban u daadwerkelijk onder dwang hadden willen meenemen is het vreemd dat ze zelfs geen poging ondernamen om u thuis te zoeken toen ze naar jullie woning kwamen.

Met betrekking tot de klacht die uw vader zou ingediend hebben in het districtshuis dient opgemerkt te worden dat u hier geen documenten van neerlegde en dat u niet over dergelijke documenten beschikt (zie CGVS, p. 17).

Voorts merkt het CGVS op dat u niets weet over eventuele gebeurtenissen na uw vertrek (zie CGVS, p. 18). Uw oom heeft u zelfs niet verteld of de taliban opnieuw naar jullie woning of zijn woning gingen. Uw bewering dat uw oom uw reis naar Europa regelde zodat u op basis van uw actuele vrees voor de taliban asiel kan aanvragen maar anderzijds informatie voor u achterhoudt waardoor u geen zicht hebt op de actuele staat van uw asielmotieven, is weinig geloofwaardig.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over waar uw familiale situatie, de verblijfsplaats van uw familieleden op het moment van uw vertrek uit Afghanistan, uw reisweg uit Afghanistan en de huidige verblijfsplaats van uw familieleden, wat doet vermoeden dat u hieromtrent bewust informatie probeert achter te houden. U bood geen volledig zicht op uw werkelijke familiale situatie en maakte het zo onmogelijk voor het CGVS om in te schatten waar uw familie is en bij uitbreiding of zij al dan niet in een veilige regio in Afghanistan verblijven. Dit alles ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen en in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust, waarop u gewezen werd bij het begin van het gehoor (zie CGVS, p. 2). Het bieden van een volledig zicht op uw werkelijke familiale situatie is echter cruciaal, zeker gezien uw minderjarige leeftijd, voor het onderzoeken van uw beschermingsnood. Het is immers evident dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste periode voor uw komst naar Europa werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie en die van uw familieleden, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. Het feit dat u een minderjarige bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van het werkelijke familiaal netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen.

Gezien u dit alles niet duidelijk schetste maakte u niet aannemelijk dat u nood heeft aan subsidiaire bescherming, waardoor u het statuut overeenkomstig artikel 48/4, §2, c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegde, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Noch uw taskara, noch die van uw vader, hebben bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging. Wat betreft de brief van de taliban en het document van het districtshuis die u voorlegde dient opgemerkt te worden dat u totaal niet op de hoogte bent van de inhoud ervan, u wist niet te zeggen wat voor documenten dit waren, u wist niet of u vermeld wordt in de dreigbrief, u bleek zelfs niet te weten of de door u voorgelegde brief de dreigbrief was die uw vader ontving (zie CGVS, p. 3, 17). Dat u ongeletterd bent (zie CGVS, p. 3) vergoelijkt uw gebrek aan kennis niet. Wanneer het CGVS u vroeg of u aan uw oom, die u deze documenten bezorgde, gevraagd hebt wat voor documenten het zijn, antwoordde u dat uw oom niet kan lezen (CGVS, p. 3). U hebt de vertaling van de documenten niet bekeken met uw voogd of advocaat (zie CGVS, p. 3). U vroeg evenmin hulp aan iemand in het asielcentrum om de documenten te lezen (zie CGVS, p. 11). Gezien het belang van deze documenten kan minstens verwacht worden dat u enige inspanning zou geleverd hebben om de inhoud ervan te weten te komen, ook al bent u nog minderjarig. Immers belangen deze documenten de kern aan van uw asielaanvraag. Gezien uw asielaanvraag in Noorwegen geweigerd werd en u in België een tweede kans kreeg kan nog meer verwacht worden dat u enige inspanning zou geleverd hebben om de inhoud van de documenten te weten te komen. Wanneer het CGVS u confronteerde met deze vaststelling wist u enkel te zeggen dat u niet kan lezen (zie CGVS, p. 11), dit vergoelijkt echter uw totale onwetendheid over de door u voorgelegde documenten niet. Met betrekking tot de foto's die u voorlegde dient opgemerkt te worden dat uit deze foto's niet afgeleid kan worden dat de persoon die begraven wordt uw vader is, evenmin kan de doodsoorzaak van deze persoon afgeleid worden uit de foto's. Uzelf noch uw familieleden zijn te zien op deze foto's (zie CGVS, p. 11). De

Daarnaast is het opmerkelijk dat u geen van de door u neergelegde documenten reeds neergelegd had bij uw asielaanvraag in Noorwegen (zie CGVS, p. 10). U vroeg in Noorwegen ook niet aan uw familie om documenten op te sturen (zie CGVS, p. 10). Men zou u in Noorwegen niet naar documenten gevraagd hebben (zie CGVS, p. 10), het CGVS acht dit echter weinig aannemelijk. Dat u deze documenten, inclusief uw eigen identiteitsdocument, niet neerlegde bij uw asielaanvraag in Noorwegen doet vermoeden dat de door u neergelegde documenten opgesteld zijn in functie van uw huidige asielaanvraag. De envelop heeft geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging. De envelop toont zelfs niet aan dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan aangezien de envelop volgens u is meegebracht door de neef van een winkelleigenaar uit uw regio die in Frankrijk woont en die uw oom toevallig tegenkwam in het postkantoor in Afghanistan

(zie CGVS, p. 10). Deze persoon, wiens naam u zelfs niet kent, zou de envelop met de auto naar uw asielcentrum in Poelkapelle hebben gebracht.

Over het geheel van documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afgaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afgaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

3.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3 tot en met 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van "de algemene motiveringsplicht", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met acht rapporten (stukken 2-9).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt.

Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd om de jihad te doen. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker in Noorwegen reeds een verzoek om internationale bescherming indiende, dat werd afgewezen, en zijn verklaringen ten aanzien van de Belgische asielinstanties op verschillende vlakken, die raken aan de kern van zijn verzoek om internationale bescherming, niet overeenstemmen met zijn verklaringen ten aanzien van de Noorse asielinstanties; (ii) hij de asielinstanties geen geloofwaardig zicht biedt op zijn familiaal netwerk in Afghanistan; (iii) zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over het werk van zijn vader tegenstrijdig zijn, temeer daar hij geen bijkomende informatie kan verschaffen over dit werk en hij dit werk niet staaft middels enig stuk; (iv) geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij naar de madrassa in Sarandu werd gestuurd daar hij niet kon aangeven hoe oud hij toen was; (v) het niet aannemelijk is dat talib F. hen meteen zou tonen hoe een zelfmoordaanslag wordt gepleegd, temeer daar dit niet overeenstemt met de informatie dienaangaande in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'); (vi) hij slechts twee namen kan noemen van de jongens die samen met hem zouden zijn uitgekozen om jihad te doen; (vii) het niet aannemelijk is dat de taliban geen poging ondernamen om hem in het huis te zoeken wanneer zij langs de woning kwamen terwijl verzoeker thuis was; (viii) hij geen stuk voorlegt ter staving van de beweerde klacht die zijn vader op het districtshuis zou hebben ingediend; (ix) hij geen kennis heeft over het verdere verloop van zijn problemen sinds zijn vertrek uit Afghanistan; (x) zijn minderjarigheid op zich geen vergoelijking vormt voor de voorgaande vaststellingen; en (xi) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen, temeer daar hij niet op de hoogte bleek van de inhoud van al deze documenten en hij deze documenten bovendien niet voorlegde in het kader van zijn in Noorwegen ingediende verzoek om internationale bescherming.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in (een deel van) zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

Wat betreft de voormelde motieven uit de bestreden beslissing stelt verzoeker in zijn verzoekschrift als volgt:

“Verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar het feit dat verzoeker niet voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht.

Doordat verzoeker in Noorwegen andere verklaringen aflegde dan tijdens zijn gehoor bij het CGVS, meent verwerende partij dat verzoekers geloofwaardigheid is aangetast, en nam verwerende partij de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Zo verklaarde verzoeker in Noorwegen dat zijn gezin in Angor Bagh, gelegen in de stad Jalalabad, zou wonen.

Tijdens zijn gehoor bij het CGVS gaf verzoeker aan dat zijn gezin in het district Hesarak, gelegen in de provincie Nangarhar verblijft.

Verzoeker geeft aan dat hij in België wel degelijk de waarheid heeft gesproken omtrent de whereabouts van zijn gezin. Verzoeker blijkt bij zijn standpunt dat zijn gezin momenteel in het district Hesarak woont.

Toen verzoeker op 15-jarige leeftijd in Noorwegen aankwam, kreeg hij van andere jongens het foutieve advies dat hij zeker niet mocht vertellen dat zijn gezin in een dorp in het district Hesarak woonde, omdat hij anders teruggestuurd zou worden. Spijtig genoeg volgde verzoeker dit slechte advies. Verzoeker geeft aan dat hij van andere jongens informatie omtrent Angor Bagh kreeg, zodat hij tijdens zijn gehoor hierover kon vertellen.

Volgens het vaste beleid van verwerende partij, wordt er subsidiaire bescherming toegekend aan personen afkomstig uit het onveilige Hesarak.

Verzoeker beseft dat hij zijn geloofwaardigheid op geen enkele manier kan herstellen, nu er een tegenstrijdigheid zit tussen zijn verklaringen in Noorwegen en België.

Zoals verwerende partij aangeeft in de bestreden beslissing, zijn veel valse Afghaanse documenten niet van authentieke documenten te onderscheiden, en hebben Afghaanse documenten hierdoor een zeer minieme bewijswaarde.

Hierdoor kan verzoeker zelfs met nieuwe documenten die het verblijf van zijn gezin in het district Hesarak aantonen, deze situatie niet rechtzetten.

Door de fout die verzoeker op jeugdige leeftijd maakte tijdens zijn verblijf in Noorwegen, en gezien het feit dat Afghaanse documenten zijn geloofwaardigheid niet kunnen herstellen, kan verzoeker nu jammer genoeg onmogelijk aantonen dat zijn gezin effectief in Hesarak woont.

Desalniettemin zou verzoeker u – zeker gezien zijn jeugdige leeftijd - willen vragen om hem het voordeel van de twijfel toe te kennen.”

Er dient vastgesteld dat in de bestreden beslissing op uitgebreide en pertinente wijze meerdere tegenstrijdigheden worden vastgesteld met betrekking tot kernelementen van het asielrelaas tussen zijn verklaringen ten aanzien van de Belgische asielinstanties enerzijds en zijn verklaringen ten aanzien van de Noorse asielinstanties anderzijds.

In casu dient te worden vastgesteld (i) dat verzoeker meermaals ten aanzien van de Belgische asielinstanties verklaarde dat zijn verklaringen afgelegd in Noorwegen correct zijn, (ii) dat verzoekers verklaringen ten aanzien van de Belgische asielinstanties op zich, zelfs los van zijn eerdere verklaringen in Noorwegen, niet geloofwaardig bleken en (iii) dat verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw tegenstrijdige verklaringen aflegt, die zowel zijn algehele geloofwaardigheid als de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven ondermijnen. Immers, in zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij “van andere jongens het foutieve advies [kreeg] dat hij zeker niet mocht vertellen dat zijn gezin in een dorp in het district Hesarak woonde, omdat hij anders teruggestuurd zou worden”, terwijl hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hij in Noorwegen het advies kreeg om niets te vertellen over zijn beweerde problemen in de madrasa (gehoorverslag CGVS, p. 15) en dus niet om het beweerde verblijf van zijn familie in het district Hesarak van de provincie Nangarhar te verzwijgen. Het zijn immers niet enkel de tegenstrijdigheden met zijn verklaringen in Noorwegen die leidden tot de bestreden weigeringsbeslissing, doch tevens de vaststelling dat aan verzoekers vluchtrelaas in zijn geheel geen geloof kan worden gehecht.

Hoe dan ook kan verzoeker op de motivering in de bestreden beslissing geen ander licht werpen door in zijn verzoekschrift te stellen dat hij in België wel degelijk de waarheid heeft gesproken over “de whereabouts” van zijn gezin en door bij “zijn standpunt” te blijven dat zijn gezin momenteel in het district Hesarak woont. Het louter bevestigen van één versie van een terecht vastgestelde tegenstrijdigheid, maakt deze tegenstrijdigheid uiteraard niet ongedaan. Waar verzoeker vraagt om hem het voordeel van de twijfel toe te kennen, “zeker gezien zijn jeugdige leeftijd”, dient erop gewezen dat verzoekers jeugdige leeftijd op zich niet kan worden aangenomen als een afdoende vergoelijking voor de vele in de bestreden beslissing terecht aangehaalde vaststellingen, zoals in deze beslissing overigens zelf reeds (meermaals) werd gesteld.

Voor het overige voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer tegen de motieven in de bestreden beslissing. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Verzoeker voert voorts nog aan in zijn verzoekschrift dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn profiel als verwesterde Afghaan, gelet op zijn langdurig verblijf in Europa. Hiertoe verwijst hij naar en citeert hij uit verschillende rapporten (verzoekschrift, stukken 2-9) en stelt:

“Verzoeker zal bij een terugkeer naar Afghanistan (of dit nu Kabul, Jalalabad of een andere regio is doet niet ter zake) gevaar lopen omdat hij door de traditionele Afghaanse maatschappij als zijnde ‘verwesterd’ zal gepercipieerd worden.

Verzoeker kwam in juni 2015 aan in Noorwegen, en verbleef sindsdien onafgebroken in de Europese Unie. Verzoeker was op het moment van zijn aankomst in de Europese Unie 14 jaar oud.

Ondertussen is verzoeker 17 jaar oud, en is hij jongvolwassen geworden in Europa.

Zijn jarenlange verblijf in de Europese Unie heeft zijn identiteit gevormd. Zijn normenkader is niet meer compatibel met de Afghaanse samenleving. Zijn culturele en maatschappelijke visie zijn op een fundamentele wijze veranderd.

Doordat verzoekers identiteit gevormd is tijdens zijn jarenlange verblijf in België en andere Europese landen, is zijn maatschappijvisie hieraan, onbewust, aangepast.”

Dienaangaande dient vooreerst vastgesteld dat verzoeker hiervan nooit eerder melding maakte noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch bij het Commissariaat-generaal. Dat verzoeker dit voor het eerst opwerpt in zijn verzoekschrift in het kader van onderhavige beroepsprocedure, relativeert de ernst en de geloofwaardigheid ervan.

Verder dient erop gewezen dat verzoeker de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen en dat een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, zoals de voormelde rapporten (verzoekschrift, stukken 2-9), hiertoe op zich niet volstaat. Indien immers enerzijds in de UNHCR richtlijnen en het door verzoeker bijgebrachte rapport ter zake van april 2016, inderdaad melding wordt gemaakt van het potentiële risicoprofiel van personen die als 'verwesterd' worden beschouwd, kan anderzijds worden vastgesteld dat verzoeker geenszins *in concreto* aantoont dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, noch dat hij omwille van bepaalde opvattingen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen.

Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie valt immers niet af te leiden dat iedere Afghaan die gedurende meerdere jaren in Europa heeft verbleven, ingeval van terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kent. Integendeel, in de richtlijnen van UNHCR (verzoekschrift, stuk 2) wordt uitdrukkelijk gesteld dat rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden van het geval. *In casu* komt verzoeker niet verder dan het op laattijdige wijze inroepen van deze vrees, waarbij hij slechts verwijst naar zijn verblijf gedurende meerdere jaren in Europa en naar rapporten van algemene aard die geen betrekking hebben op zijn persoon.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Hesarak in de provincie Nangarhar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één april tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER